

Povestire dl. Emil Muntean

Sunt convins că există persoane mult mai pertinente în a-și depăna amintirile despre domnul Emil Muntean. Persoane care au lucrat mai mult timp, sau mai aproape de dânsul. Printre ei mă strecor și eu cu una dintre amintirile pe care le valorizez, chiar dacă a trecut aproape un sfert de secol de atunci.

Era în 21 decembrie 1989. Lucram în ITC de mai mult de cinci ani. Cu vreo trei luni înainte fusesem dat afară din partid (unicul de atunci) așa că aveam un statut destul de neclar. În acea zi se auzeau zvonuri, tot mai greu de înăbușit, despre evenimente din țară, inclusiv se întrerupsese emisia de la TV cu manifestația de la București. Eram la ITC, la etajul 3- un spațiu qvasi-deschis, cu un coridor format din dulapuri de 1,5 m – și m-am trezit că merg la un metru în spatele domnului Muntean. Toată lumea se prefăcea preocupată, pe la locurile lor de muncă, așa că eram doar eu și dânsul. Și atunci l-am auzit vorbind, puțin aplecat ca să nu fie auzit de alții, repetând de câteva ori: “A început! A început! A început”. De puține ori am mai întâlnit, atunci sau de atunci, un ton atât de complex. Parcă pe de o parte se ferea să se bucure de ceea ce putea atunci să se întâmple. Pe de altă parte parcă nu mai putea să rabde și, învingându-și orice frică, dădea drumul la toate speranțele înăbușite de prea mult timp. Pentru mine a fost unul dintre cele mai memorabile momente – atunci doar am înțeles că urmează ceva ce nu am mai trăit. Și chiar așa a și fost!

Mai am un singur comentariu. În toată această re-memorare m-am referit la domnul Muntean. Cu accent pe domnul! Asta fiindcă rareori am întâlnit un om la care să i se potrivească atât de bine expresia: „acesta e un domn adevărat!”.

Ionescu Dan